

1. Ó, én lel-kem, di-csér-jed Is-te-ne-det,
A - ki ily jól táp-lál-ja é-le-te-det,
Mint hú a-tya ő sze-re-tett fi-át,
E-zért ö-röm-mel né-ki adj há-lát!

2. És e földön te magad úgy viseljed,
Isten országát, hogy te is terjesszed,
Arra szüntelen nagy gondod légyen,
Mivel tartozik minden keresztyén.
3. Mint a kenyért sok búzamazgából sütik,
És a bort is sok szőlőszemből szűrik,
Így lélek szerint e vacsorában
Egy testté, vérré leszünk mindnyájan.
4. Szeresd hát, ember, a te feleidet,
Gyakran jelentvén jótéteményidet!
Gyűlölség, harag benned ne légyen,
Melyet erősen megtilt az Isten.

5. Az Ő szent igéjében gyönyörködjél,
Ki ezért téged megáld nagy bőséggel!
Szentlelke által gerjeszt tebenned
Buzgó szerelmet, és kedvel téged.
6. Végre tégedet ez árnyékvilágból
Felviszen a mennyekbe innét alól,
Hol az ő választott szentjeivel
Örök boldogságban élsz örömmel.
7. Lelkem, szüntelen oda igyekezzél,
Ki felől immár szent zálogot vettél,
Ha ezzel magad gyakran biztatod,
Boldog leszen életed és holtod.

” Ezzel a szent szertartással az Úr elevenen akarja tartani emlékezetünkben a halandó emberiségnek adott legnagyobb jótéteményét, azt tudniillik, hogy testének feláldozásával és vérenek kiontásával minden bűniünket megbocsátotta, minket az örök halálból és az ördög hatalmából kiváltott, most is etet testével és itat vérevel, amelyek az örök életre táplálnak minket, ha igaz hitel, lelkileg vesszük. Ez a nagy jótétemény pedig mindig megújul, valahányszor az Úr vacsoráját ünnepélyesen megülik. (Második Helvét Hitvallás XXI)